

Dosarul nr. 2ra-801/19

Prima instanță: (Judecătoria Bălți, sediul Central) M. Cojocaru
Instanța de apel: (Curtea de Apel Bălți) D. Stănilă, O. Moraru, D. Corolevschi

ÎN C H E I E R E

17 aprilie 2019

mun. Chișinău

Colegiul Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al
Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Ala Cobăneanu
Svetlana Filincova
Dumitru Mardari

examinând admisibilitatea recursului declarat de către Buntova Eugenia,
în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Goleac Alexandru
împotriva Eugeniei Buntova cu privire la partajarea averii comune,
împotriva deciziei din 05 decembrie 2018 a Curții de Apel Bălți, prin care s-a
admis apelul declarat de către Goleac Alexandru, s-a casat integral hotărârea din 30
martie 2018 a Judecătoriei Bălți, sediul Central și s-a emis o nouă hotărâre,

c o n s t a t ă :

La 30 ianuarie 2015, Goleac Alexandru a depus cerere de chemare în judecată
împotriva Eugeniei Buntova cu privire la partajarea averii comune.

În motivarea acțiunii, Goleac Alexandru a menționat că începând cu anul 2000,
împreună cu pârâta Buntova Eugenia, au dus gospodărie comună în apartamentul nr.
8 situat pe str. N. Iorga 20 A municipiul Bălți.

A relatat că în perioada concubinajului, au procurat diferite bunuri.

A specificat că din anul 2013 nu mai duc gospodărie comună, iar pârâta î-i
creează impedimente în posibilitatea de a se folosi de bunurile comune, a tănuit
bunurile, locul de aflare a acestora nefiind cunoscut.

A solicitat reclamantul Goleac Alexandru, inclusiv prin cererea de concretizare,
recunoașterea proprietății comune a bunurilor în sumă totală de 142 400 lei,
restituirea în natură a bunurilor personale – binoclu maritim la prețul de 1
800 lei, 3 tablouri artistice la prețul de 1 000 lei fiecare și 2 samovare la prețul de
1 000 lei fiecare, încasarea costului averii în sumă de 93 400 lei, inclusiv suma
îmbunătățirii bunului imobil – apartamentul nr. 8 situat pe str. N. Iorga 20 A
municipiul Bălți.

Prin hotărârea din 30 martie 2018 a Judecătoriei Bălți, sediul Central, s-a respins
cererea de chemare în judecată depusă de Goleac Alexandru.

Prin decizia din 05 decembrie 2018 a Curții de Apel Bălți, s-a admis apelul declarat de către Goleac Alexandru, s-a casat integral hotărârea din 30 martie 2018 a Judecătorei Bălți, sediul Central și s-a emis o nouă hotărâre, prin care:

S-a admis cererea de chemare în judecată depusă de Goleac Alexandru.

S-au recunoscut bunurile estimate în valoare bănească la suma totală de 142 400 lei proprietate comună a lui Goleac Alexandru și Buntova Eugenia, cu stabilirea fiecăruia câte ½ cotă-parte din valoarea acestora.

S-a încasat de la Buntova Eugenia în beneficiul lui Goleac Alexandru suma de 86 600 lei în contul restituirii părții valorii estimative în valoare bănească care revine lui Goleac Alexandru din valoarea totală a bunurilor recunoscute proprietate comună a părților.

S-a obligat Buntova Eugenia să-i restituie în natură lui Goleac Alexandru bunurile personale - binoclu maritim la prețul de 1 800 lei, 3 tablouri artistice la prețul de 1 000 lei fiecare și 2 samovare la prețul de 1 000 lei fiecare.

S-a încasat de la Buntova Eugenia în beneficiul lui Goleac Alexandru suma de 3 875,50 de lei în contul restituirii taxei de stat achitate la depunerea cererii de chemare în judecată și a cererii de apel.

Pentru a decide astfel, instanța de apel cu referire la circumstanțele cauzei a reținut că în speța dată, obiectul acțiunii are la bază dreptul de proprietate comună a concubinilor, cu încasarea contravalorii bunurilor care nu pot fi supuse partajării, circumstanță ignorată de către instanța de fond.

La fel, instanța de apel a concluzionat că aportul material considerabil al lui Goleac Alexandru la procurarea bunurilor comune a fost demonstrat prin prezentarea probelor și anume faptul că a lucrat pe o navă maritimă în Federația Rusă în perioada anilor 2000-2011, iar veniturile sale se probează prin extrasele din conturile bancare, la care i se transfera salariul.

De asemenea, instanța de apel a stabilit că Goleac Alexandru a prezentat instanței nu numai probe de conviețuire comună în același apartament, dar și probe că a lucrat în raioanele nordice ale Federației Ruse, având un salariu destul de mare și pe întreaga perioadă de conviețuire a asigurat-o material pe Buntova Eugenia, veniturile care erau minime.

Astfel, instanța de apel a reținut că în apartamentul în care locuiau părțile s-au efectuat lucrări de reparație în sumă de 49 300 lei, precum și au fost procurate bunuri în sumă de 142 400 lei.

La 12 februarie 2019, Buntova Eugenia a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, prin care a solicitat admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel cu menținerea hotărârii primei instanțe.

Recurenta Buntova Eugenia, în motivarea recursului a invocat că instanța de apel la examinarea cauzei nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată, precum și faptul că a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată.

A relatat recurenta că proprietatea comună a persoanelor ce se află în relații de concubinaj este supusă regimului juridic al proprietății pe cote-părți și a regulilor societății civile proporțional aportului adus de către fiecare din ei.

A menționat că declarațiile martorilor puse la baza deciziei instanței de apel sunt irelevante, or faptele invocate în cererea de chemare în judecată nu pot fi probate prin alte mijloace de probă, cu atât mai mult prin declarațiile martorilor, care sunt rude și

prieteni ai lui Goleac Alexandru.

A invocat că astfel, declarațiile martorilor nu puteau fi puse la baza unei decizii judecătorești.

A menționat recurenta că decizia instanței de apel este afectată de o incertitudine referitor la calculele efectuate de instanță și admise spre încasare în beneficiul intimatului, astfel decizia în acest sens este una nemotivată.

La 13 aprilie 2019, Goleac Alexandru a depus referință la recursul declarat de Buntova Eugenia, prin care a solicitat să fie considerat ca inadmisibil.

Cu referire la termenul de declarare a recursului, instanța de recurs menționează că, Curtea de Apel Bălți a emis dispozitivul deciziei la 05 decembrie 2018, însă date referitor la recepționarea de către părți a deciziei motivate, la materialele cauzei lipsesc.

În conformitate cu art. 434 Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Recursul a fost declarat la 12 februarie 2019, respectiv se consideră depus în termenul prevăzut de art.434 din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) și (3) Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia. Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Examinând temeiurile recursului completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Instanța de recurs reține, că examinarea admisibilității recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute în art. 432 din Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, relatarea situației nu constituie un temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei

probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Codul de procedură civilă.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens Curtea Europeană a Drepturilor Omului în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicite admise (Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230). Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem (a se vedea Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea Helmers c. Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse mai sus, recursul declarat de Buntova Eugenia, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Se declară inadmisibil recursul înaintat de Buntova Eugenia.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul

Ala Cobăneanu

judecătorii

Svetlana Filincova

Dumitru Mardari